BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. balandžio 10 d.*

„Finansinė parama ekologinio turizmo projektui — Išieškotų sumų grąžinimas — Sprendimas, priimtas Bendrajam Teismui panaikinus ankstesnį sprendimą atsiimti paramą — Kompensacinės palūkanos — Delspinigiai — Apskaičiavimas“

Byloje T-671/11

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, įsteigta Miunchene (Vokietija), atstovaujama advokato C. Pitschas,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą F. Dintilhac, G. Wilms ir G. Zavvos,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2011 m. spalio 14 d. Komisijos sprendimą [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] pervesti ieškovei bendrą 720 579,90 euro sumą, įskaitant ir 158 618,27 euro kompensacinių palūkanų,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Azizi (pranešėjas), teisėjai S. Soldevila Fragoso ir S. Frimodt Nielsen,

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. lapkričio 28 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Šis ieškinys susijęs su keliomis bylomis, kurios buvo pradėtos 1994 m. Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme, tarp tų pačių šalių.

* Proceso kalba: vokiečių.

2 Paskutinė iš šių bylų buvo galutinai išnagrinėta galutiniu tapusiu 2011 m. balandžio 15 d. Bendrojo Teismo sprendimu *IPK International prieš Komisiją* (T-297/05, Rink. p. II-1859, toliau – 2011 m. balandžio 15 d. sprendimas), kuriuo šis teismas panaikino 2005 m. gegužės 13 d. Komisijos sprendimą [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] dėl jos 1992 m. rugpjūčio 4 d. sprendimo (003977/XXIII/A/3 – S92/DG/ENV8/LD/kz), kuriuo ieškovei *IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH* (toliau – IPK) buvo suteikta 530 000 ekiu finansinė parama *Ecodata* projektui, panaikinimo (toliau – 2005 m. gegužės 13 d. sprendimas). Šiame sprendime Bendrasis Teismas iš esmės manė, kad Europos Komisija teisingai konstatavo IPK padarytus pažeidimus, iš principo pateisinančius finansinės paramos panaikinimą (128–145 punktai), tačiau nusprendė, kad minėtas sprendimas vis dėlto turi būti panaikintas dėl taikytino senaties termino nesilaikymo (147–166 punktai).

3 2011 m. liepos 27 d. raštu IPK paprašė Komisijos „Įmonių ir pramonės“ generalinio direktorato (GD) pervesti bendrą 911 987,86 euro sumą. Ši suma buvo padalyta į tris dalis, t. y. 212 000 eurų dydžio pirmoji IPK nepervesta dalis, kuri sudaro 40 % IPK 1992 m. suteiktos finansinės paramos, 318 000 eurų dydžio antroji dalis, kurią IPK grąžino iki Bendrajam Teismui paskelbiant šio sprendimo 2 punkte nurodytą 2011 m. balandžio 15 d. sprendimą, t. y. 60 % minėtos finansinės paramos, ir trečioji dalis, kurią sudarė 31 961,63 euro delspinigių, kuriuos IPK pervedė Komisijai, kai grąžino antrąją dalį. Be to, šiame rašte IPK paprašė sumokėti 252 394,36 euro delspinigių už pirmąją dalį skaičiuojant nuo 1994 m. sausio 1 d. ir 97 631,87 euro delspinigių už antrąją dalį skaičiuojant nuo 2007 m. gegužės 18 d.; delspinigių apskaičiavimas nurodytas šio rašto priede. Galiausiai IPK nustatė Komisijai terminą iki 2011 m. rugpjūčio 26 d., kad būtų patenkintas jos reikalavimas jos reikalavimui sumokėti.

4 2011 m. rugpjūčio 26 d. raštu IPK priminė Komisijai apie savo reikalavimą sumokėti.

5 2011 m. rugsėjo 2 d. raštu Komisija informavo IPK, kad ji atliko kruopščią bylos medžiagos analizę ir numatė įvykdyti savo įsipareigojimus pagal šio sprendimo 2 punkte nurodytą 2011 m. balandžio 15 d. sprendimą. Ji ją taip pat informavo, kad administracinė procedūra, kuria siekiama įvykdyti visas galimas pareigas šiuo klausimu, gali labai ilgai trukti.

6 2011 m. rugsėjo 4 d. raštu IPK, be kita ko, nurodė, kad ji negali suprasti Komisijos vėlavimo dėl šio sprendimo 2 punkte nurodyto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo nagrinėjimo, ir nustatė terminą iki 2011 m. rugsėjo 16 d., kad Komisija informuotų apie savo planuojamus tolesnius veiksmus.

7 Per 2011 m. rugsėjo 14 d. pokalbį telefonu Komisijos tarnautojas informavo IPK valdybą, kad Komisija ketina pervesti ir grąžinti visą finansinę paramą ir 31 961,63 euro delspinigių. Tačiau Komisija dar nenusprendė, ar ir kokiu atveju taip pat reikia mokėti palūkanas už šias sumas.

8 2011 m. spalio 11 d. per kitą pokalbį telefonu su IPK valdyba Komisija neoficialiai informavo IPK, kad ji priėmė sprendimą pervesti jai iš viso 530 000 eurų finansinę paramą ir IPK sumokėtus 31 961,63 euro dydžio delspinigius. Be to, Komisija nusprendė jai pervesti 158 000 eurų palūkanų. Todėl IPK per vieno mėnesio laikotarpį iš viso gautų apytiksliai 720 000 eurų.

9 2011 m. spalio 14 d. Komisija priėmė sprendimą ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (toliau – ginčijamas sprendimas) ir apie jį pranešė IPK.

10 Ginčijamame sprendime Komisija, pirma, nurodė bendrą sumą kartu su palūkanomis, kuri turi būti pervesta IPK, t. y. 720 579,90 euro, ir, antra, kompensacinių palūkanų sumą, kurią ji nusprendė pervesti, t. y. 158 618,27 euro, apskaičiuotas pagal Europos centrinio banko (ECB) ir Europos pinigų instituto (EPI), ECB pirmtako, palūkanų normą pagrindinėms refinansavimo operacijoms. Be to, Komisija nurodė, kad šias palūkanas už 318 000 eurų ir 31 961,63 euro sumas skaičiavo nuo 2007 m. gegužės 18 d., o už 212 000 eurų sumą – nuo 1994 m. sausio 1 d.; jos skaičiuojamos iki 2011 m. spalio 31 d.

11 2011 m. spalio 17 d. raštu IPK ginčijo ginčijamo sprendimo teisėtumą, be kita ko, remdamasi SESV 296 straipsniu ir paprašė iki 2011 m. spalio 31 d. jai pranešti apie minėto sprendimo teisinį pagrindą, palūkanų kvalifikavimo kaip „kompensacinių“, o ne kaip „delspinigių“ pateisinimą, konkrečią palūkanų normą, taikytą kiekvienai sumos daliai, kurią reikia pervesti, ir priežastį, dėl kurios ECB ir EPI palūkanų norma pagrindinėms refinansavimo operacijoms nebuvo padidinta 3,5 punkto.

12 2011 m. spalio 25 d. raštu Komisija patikslino, kad ginčijamas sprendimas buvo grindžiamas SESV 266 straipsniu. Ji taip pat tvirtino neprivalėjusi mokėti delspinigių dėl to, kad „1977 m. finansiniame reglamente“, taikytiname nagrinėjamai finansinei paramai ir iš dalies pakeistame 1990 m. kovo 13 d. Tarybos reglamentu (Euratomas, EAPB, EEB) Nr. 610/90, iš dalies keičiančiu 1977 m. gruodžio 21 d. Finansinį reglamentą, taikytiną Europos Bendrijų bendrajam biudžetui (OL L 70, p. 1), nenumatytos taisyklės, susijusios su palūkanų mokėjimu paramos gavėjams. Be to, 1993 m. gruodžio 9 d. Komisijos reglamentas (Euratomas, EAPB, EEB) Nr. 3418/93, nustatantis išsamias 1977 m. gruodžio 21 d. finansinio reglamento įgyvendinimo taisykles (OL L 315, p. 1), įsigaliojo tik pasirašius sutartį dėl finansinės paramos, ir bet kuriuo atveju minėto reglamento 94 straipsnio 1 dalis taikytina tik Komisijos pateiktiems reikalavimams sumokėti, bet ne atvirkščiai (taip pat žr. to paties reglamento XIV antraštinę dalį ir 92 straipsnį). Be to, 2002 m. birželio 25 d. Tarybos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento (OL L 248, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 74) ir 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 2342/2002, nustatantis išsamias Reglamento Nr. 1605/2002 įgyvendinimo taisykles (OL L 357, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 145), netaikytini sutartims, pasirašytoms iki jų įsigaliojimo, t. y. iki 2003 m. sausio 1 d. Tačiau iš teismo praktikos aiškiai išplaukia Komisijos pareiga pervesti kompensacines palūkanas remiantis sprendimu dėl panaikinimo. Todėl Komisija nusprendė pervesti palūkanas remdamasi ECB ir EPI palūkanų norma už kiekvieną bendros pervestinos sumos dalį ir taikyti apskaičiavimo metodą, nurodytą prie rašto pridėto priedo lentelėje. Šioje lentelėje Komisija apskaičiavo palūkanas už kiekvieną skolinio įsipareigojimo dalį, nurodytą šio sprendimo 3 punkte, atsižvelgdama į ECB palūkanų normą pagrindinėms refinansavimo operacijoms ir jas taikydama iki 2011 m. liepos 13 d. Šiuo aspektu Komisija patikslino, kad nesant taisyklės, leidžiančios taikyti delspinigius, nereikėjo jų normos padidinti 3,5 punkto. Galiausiai Komisija nurodė, kad sustabdo mokėjimą, kol IPK atsakys į jos raštą.

13 2011 m. lapkričio 3 d. raštu IPK informavo Komisiją mananti, jog pastarosios pateiktų motyvų pakanka SESV 296 straipsnio sąlygoms įvykdyti, ir paprašė Komisijos „atlikti mokėjimą [jos naudai]“.

14 2011 m. lapkričio 18 d. raštu Komisija, pirma, patvirtino gavusi 2011 m. lapkričio 3 d. IPK raštą, kuriame IPK sutiko su Komisijos paaiškinamais ir paprašė jos atlikti 720 579,90 euro dydžio mokėjimą, ir, antra, nurodė, kad mokėjimo leidimas buvo išduotas 2011 m. lapkričio 16 d. Galiausiai Komisija pažymėjo mananti, kad visi IPK reikalavimai, susiję su šio sprendimo 2 punkte nurodytu 2011 m. balandžio 15 d. sprendimu, visiškai ir neatšaukiamai padengiami šiuo mokėjimu.

15 2011 m. lapkričio 22 d. 720 579,90 euro suma buvo pervesta į IPK sąskaitą, esančią *Stadtsparkasse München*.

16 2011 m. lapkričio 30 d. raštu IPK atsakė į 2011 m. lapkričio 18 d. Komisijos raštą. Šiame rašte ji visų pirma nurodė, kad jos 2011 m. lapkričio 3 d. raštas neturi būti suprantamas kaip sutikimas su Komisijos pateiktų motyvų turiniu, bet kad ji tik paskelbė, jog šių motyvų nepakanka įvykdyti SESV 296 straipsnio reikalavimams. Be to, IPK tvirtino, kad 2011 m. spalio 25 d. rašte pateikti motyvai buvo teisiškai klaidingi. Iš tiesų, IPK teigimu, šiame rašte nurodytas palūkanų apskaičiavimas neatitiko Komisijos nurodytos nusistovėjusios teismų praktikos, pagal kurią kiekviena ECB palūkanų norma pagrindinėms refinansavimo operacijoms turėjo būti padidinta 2 punktais. Todėl IPK paprašė Komisijos iki 2011 m. gruodžio 9 d. persvarstyti palūkanų apskaičiavimo metodą ir padidinti taikytą palūkanų normą 2 punktais, o jei tai nebus padaryta, IPK nurodė pareikšianti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

17 Komisija neatsakė IPK per nustatytą terminą.

Procesas ir šalių reikalavimai

18 2011 m. gruodžio 22 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu pareiškimu IPK pareiškė šį ieškinį.

19 Kadangi vienas kolegijos narys negalėjo vykdyti savo pareigų, Bendrojo Teismo pirmininkas, remdamasis Bendrojo Teismo procedūros reglamento 32 straipsnio 3 dalimi, į kolegiją paskyrė kitą teisėją.

20 2012 m. balandžio 16 d. Bendrasis Teismas, remdamasis Procedūros reglamento 47 straipsnio 1 dalimi, nusprendė neleisti antrą kartą keistis pareiškimais ir atsiliepimais.

21 Atskiru dokumentu (šis dokumentas Bendrojo Teismo kanceliarijoje įregistruotas 2012 m. balandžio 30 d.), atsižvelgusi į Komisijos argumentus, IPK paprašė leisti papildyti bylos medžiagą dėl kompensacinių palūkanų ir delspinigių. 2012 m. gegužės 8 d. raštu Bendrasis Teismas informavo IPK apie savo sprendimą leisti pateikti dubliką tik dėl minėtų punktų. IPK pateikė šį dubliką 2012 m. birželio 13 d. Komisija pateikė tripliką 2012 m. liepos 24 d.

22 IPK Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jai mokėtinų palūkanų suma yra tik 158 618,27 euro,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

23 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš IPK bylinėjimosi išlaidas.

24 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

25 Per 2012 m. lapkričio 28 d. Bendrojo Teismo posėdį buvo išklausytos šalių kalbos ir atsakymai į Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

Dėl teisės

26 Grįsdama savo prašymą iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą, IPK nurodo vienintelį pagrindą, susijusį su SESV 266 straipsnio pažeidimu tiek, kiek Komisija padarė klaidų apskaičiuodama mokėtinas palūkanas.

27 IPK pažymi, kad ginčijamame sprendime Komisija pripažino savo pareigą jai pervesti visas dalis, t. y. 561 961,63 euro sumą, dėl šio sprendimo 2 punkte nurodyto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo. Šiame sprendime ji taip pat pripažino privalanti IPK sumokėti palūkanas, skaičiuojamas nuo 1994 m. sausio 1 d. už 212 000 eurų sumos dalį, o nuo 2007 m. gegužės 18 d. – už atitinkamai 318 000 eurų ir 31 961,63 euro dalis. IPK teigimu, šie Komisijos įsipareigojimai sumokėti nėra šio ginčo dalykas, nes šiuo aspektu ginčijamas sprendimas tapo galutinis. Tačiau Komisija klaidingai, pažeisdama SESV 266 straipsnį, apskaičiavo mokėtinas palūkanas, nes, viena vertus, nepadidino 2 punktais ECB ir

EPI palūkanų normos už pagrindines refinansavimo operacijas, kurią ji taikė kiekvienai iš trijų minėtų dalių, ir, kita vertus, padarė akivaizdžią klaidą apskaičiuodama delspinigius, kurie mokėtini nuo šio sprendimo 2 punkte minėto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo paskelbimo.

28 Komisija prašo atmesti vieninteliį IPK nurodytą ieškinio pagrindą.

29 Komisija mano, kad kompensacinės palūkanos skirtos tik nuostoliams, atsiradusiems dėl infliacijos per laikotarpį nuo žalos atsiradimo datos iki šio sprendimo paskelbimo, atlyginti. ECB pagrindinių refinansavimo operacijų palūkanų norma taikoma siekiant vienodai visoje Europos Sąjungoje apskaičiuoti palūkanas, skirtas vidutinei valstybių narių infliacijai kompensuoti, nes infliacijos lygis valstybėse narėse skiriasi. Todėl 2011 m. lapkričio 8 d. Sprendime *Idromacchine ir kt. prieš Komisiją* (T-88/09, Rink. p. II-7833) Bendrasis Teismas aiškiai atskyrė palūkanų normą, taikytiną atsižvelgiant į bendrovės buveinės vietą, tuo atveju – Italiją.

30 Tačiau IPK buvo įsteigta Vokietijoje, kur vidutinis infliacijos lygis buvo mažesnis nei pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytinos normos dydis. Laikotarpiu nuo 1994 m. iki 2010 m. ši norma kartais buvo gerokai didesnė nei infliacijos lygis Vokietijoje. Iš tiesų, Komisijos teigimu, per šį laikotarpį vidutinis infliacijos lygis Vokietijoje buvo 1,6 %, o pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytina norma vidutiniškai siekė 3,3 %. Todėl ji padarė išvadą, kad nors pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytinos normos taikymas jau suteikia IPK reikšmingą naudą, kuri turi būti toleruojama atsižvelgiant į būtinybę taikyti vienodą palūkanų normą, jos padidinimas 2 punktais lemtų tai, kad IPK būtų kompensuota daugiau nei dvigubai, palyginti su infliacijos lygiu. Be to, dėl pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytinos normos padidinimo 2 punktais IPK be jokio teisinio pagrindo būtų kompensuota vidutiniškai daugiau ne trigubai, palyginti su infliacijos lygiu (5,3 %, palyginti su 1,6 %). Maža to, Vokietijos ekonominė padėtis labai skiriasi nuo Italijos, kur laikotarpiais nuo 1995 m. iki 1996 m. ir nuo 2002 m. iki 2005 m. infliacijos lygis kartais viršijo pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytiną palūkanų normą.

31 Tačiau teismų praktikoje numatyta tik infliacijos kompensacija, bet ne kompensacija, pateisinanti pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytinos normos padidinimą, ir ne galimybė ieškovui gauti finansinės naudos dėl akto panaikinimo. Vis dėlto taip būtų, jei IPK būtų taikoma didesnė palūkanų norma nei pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikytina norma. Komisijos teigimu, šio praturtėjimo nepagrįstumas yra dar akivaizdesnis, nes IPK yra nesąžininga kreditorė, o tai prieštarauja teisėtumo ir teisingumo principams. Iš tiesų šio sprendimo 2 punkte minėtame 2011 m. balandžio 15 d. sprendime Bendrasis Teismas konstatavo, kad IPK sudarė slaptą susitarimą su Komisijos pareigūnu, siekdama gauti ar išsaugoti ginčijamą finansinę paramą (126, 144 ir 145 punktai), kad ji neteisėtai gavo konfidencialios informacijos (130 punktas), pateikė melagingą informaciją ir vėliau siekė nuslėpti tikrąsias aplinkybes, kuriomis pateikta jos paraiška dėl finansinės paramos (134 punktas).

32 Komisija taip pat ginčija tai, kad ji privalo mokėti delspinigius. Ji tvirtina, kad šiuo atveju ji neveikė neteisėtai ir nebuvo įpareigota mokėti sudėtinių palūkanų. Priešingai, Bendrasis Teismas konstatavo kelis neteisėto IPK elgesio epizodus, kai kurie iš jų – ilgos trukmės, todėl sudėtinių palūkanų apskaičiavimo metodo taikymas nepateisinamas. Be to, SESV 310 straipsnio 5 dalyje numatytam gero finansų valdymo principui prieštarautų tai, jei už tokį neteisėtą elgesį būtų kompensuojama taikant tokį metodą, kuris todėl neturėtų teisinio pagrindo, kaip tai suprantama pagal SESV 310 straipsnio 3 dalį.

33 Bendrasis Teismas visų pirma konstatuoja, kad ginčijamame sprendime Komisija iš tiesų pripažino esanti skolinga IPK pagrindinę 561 961,63 euro sumą; tai ji patvirtino per teismo posėdį, atsakydama į žodinį Bendrojo Teismo klausimą, ir tai pažymėta teismo posėdžio protokole. Be to, Komisija pripažino esanti skolinga IPK 158 618,27 euro kompensacinių palūkanų sumą, t. y. bendrą 720 579,90 euro sumą. Per teismo posėdį Komisija taip pat neginčijo palūkanų, mokėtinų už pagrindinę sumą, papildomumo.

34 Šiomis sąlygomis Komisijos argumentai, kad iš esmės, pirma, IPK yra nesąžininga kreditorė ir, antra, Bendrasis Teismas 2 punkte minėtame 2011 m. balandžio 15 d. sprendime konstatavo neteisėtą IPK elgesį, negali užginčyti pagrindinio skolinio įsipareigojimo buvimo ir šiuo aspektu to, kad Komisija privalo mokėti palūkanas, kurios turi būti apskaičiuotos remiantis taikytinomis taisyklėmis. Todėl šiuos argumentus reikia atmesti kaip nereikšmingus, net darant prielaidą, kad taikomas principas *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, pagal kurį niekas negali remtis savo neteisėtu elgesiu prieš kitą, kad gautų naudos, o tai Komisija, be kita ko, neigė per teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo žodinį klausimą. Šiuo aspektu vis dėlto reikia patikslinti, kad Komisijos požiūris šiuo atveju grindžiamas klaidingu 2 punkte minėto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo apimties aiškinimu, iš kurio neišplaukia jokia jos pareiga grąžinti nagrinėjamą finansinę paramą IPK. Iš tiesų šiame sprendime Bendrasis Teismas patvirtino faktinius konstatavimus, pateiktus 2005 m. gegužės 13 d. sprendime, susijusius su IPK padarytais pažeidimas, kurie iš principo pateisina nagrinėjamos finansinės paramos panaikinimą (128–145 punktai), ir tik panaikino minėtą sprendimą dėl Komisijos atitinkamo senaties termino nesilaikymo (147–166 punktai). Be to, iš to išplaukia, kad ginčijamas sprendimas yra vienintelis nagrinėjamo pagrindinio skolinio įsipareigojimo teisinis pagrindas.

35 Dėl IPK nurodyto vienintelio ieškinio pagrindo pirmos dalies, t. y. dėl tariamai klaidingo kompensacinių palūkanų apskaičiavimo, reikia priminti, kad IPK mano, jog šios palūkanos turėjo būti padidintos 2 punktais, palyginti su ECB palūkanų norma, pagrindinėms refinansavimo operacijoms. Tačiau akivaizdu, kad Komisija palūkanas apskaičiavo tik atsižvelgdama į ECB palūkanų normą pagrindinėms refinansavimo operacijoms ir nedidino jos 2 punktais; tai ji taikė iki 2011 m. spalio 31 d., kaip nurodyta ginčijamame sprendime.

36 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 33 punkte, Komisija neginčija savo pareigos sumokėti IPK kompensacines palūkanas pagal nustatytas taisykles. Tačiau šiuo aspektu nusistovėjusioje teismo praktikoje buvo pripažinta, kad, nepriklausomai nuo konkretaus pavadinimo, šios palūkanos visada turi būti apskaičiuojamos remiantis ECB palūkanų norma pagrindinėms refinansavimo operacijoms, didinama 2 punktais (2001 m. spalio 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Corus UK prieš Komisiją*, T-171/99, Rink. p. II-2967, 64 punktas; 2005 m. kovo 17 d. Sprendimo *AFCon Management Consultants ir kt. prieš Komisiją*, T-160/03, Rink. p. II-981, 130–132 punktai ir 29 punkte minėto Sprendimo *Idromacchine ir kt. prieš Komisiją* 77–80 punktai). Kaip tvirtina IPK, čia kalbama apie visais atvejais taikomą tarifinį padidinimą ir nereikia konkrečiai konstatuoti, ar toks padidinimas pateisinamas, atsižvelgiant į infliaciją atitinkamu laikotarpiu valstybėje narėje, kurioje įsteigtas kreditorius.

37 Žinoma, šio sprendimo 29 punkte minėtame Sprendime *Idromacchine ir kt. prieš Komisiją* (77–79 punktai) Bendrasis Teismas visų pirma manė, kad reikėjo atsižvelgti į infliaciją, kurią atspindėjo Eurostato (Europos Sąjungos statistikos agentūra) konstatuotas metinis infliacijos lygis atitinkamu laikotarpiu valstybėje narėje, kurioje įsisteigusios susijusios bendrovės. Tačiau Bendrasis Teismas toliau vienodai taikė 2 punktų mokėtinų kompensacinių palūkanų ir delspinigių tarifinį padidinimą: kompensacinėms palūkanoms – iki sprendimo paskelbimo datos (2011 m. lapkričio 8 d.), o delspinigiams – po paskelbimo. Be to, šiuo aspektu IPK teisingai nurodo, kad vienodas tarifinis padidinimas toje kitoje byloje 2 punktais nepriklausė nuo realaus infliacijos lygio atitinkamu laikotarpiu Italijoje, kur buvo įsisteigusi *Idromacchine*, nes, kaip nurodo pati Komisija savo rašytinėse pastabose, šis infliacijos lygis buvo didesnis už ECB palūkanų normą tik 2010 ir 2011 m. Taigi, jei Komisijos pateikta pastaba, kad mokėtinų kompensacinių palūkanų norma turėtų priklausyti nuo realaus infliacijos lygio, teisinga, Bendrasis Teismas neturėjo taikyti šio tarifinio padidinimo 2 punktais ankstesniam laikotarpiui, nes per šį laikotarpį *Idromacchine*, taikant tik nepadidintą ECB palūkanų normą, pasinaudojo pakankama kompensacija dėl infliacijos.

38 Be to, Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, žinoma, kiek tai susiję su delspinigių apskaičiavimu, kad tokių delspinigių nesumokėjimas gali lemti nepagrįstą Sąjungos praturtėjimą, kuris prieštarautų bendriesiems Sąjungos teisės principams (žr. 36 punkte minėto Sprendimo *Corus UK prieš Komisiją* 55 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Taigi, palūkanų normos tarifinis padidinimas 2 punktais atsirado siekiant visomis įmanomomis aplinkybėmis išvengti tokio nepagrįsto praturėjimo.

39 Atsižvelgiant į pirma išdėstytas aplinkybes darytina išvada, kad Komisija padarė klaidą nedidindama taikytinų kompensacinių palūkanų normos trims skirtingoms skolinio įsipareigojimo dalims, nurodytoms šio sprendimo 3 punkte, ir kad reikia pritarti vienintelio IPK ieškinio pagrindo pirmai daliai.

40 Savo vienintelio ieškinio pagrindo antroje dalyje IPK tvirtina, kad Komisija turėjo pripažinti delspinigius, skaičiuojamus po 2 punkte minėto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo paskelbimo, ir turėjo juos apskaičiuoti remdamasi bendra skolinio įsipareigojimo suma, padidinta kompensacinėmis palūkanomis, mokėtinomis iki šios datos. Tačiau akivaizdu, kad Komisija nei prieš paskelbiant minėtą sprendimą, nei jį paskelbus neatsižvelgė į delspinigius, kurių sumokėti, kaip ji pati mano, neprivalėjo pagal taikytinus teisės aktus ir teismų praktiką.

41 Šiuo aspektu pakanka priminti nusistovėjusią teismų praktiką, pagal kurią pripažinta besąlyginė Komisijos pareiga mokėti delspinigius, be kita ko, kai dėl jos kyla deliktinė Sąjungos atsakomybė, už laikotarpį po tai konstatuojančio sprendimo paskelbimo (šiuo klausimu žr. 2000 m. sausio 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mulder ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, C-104/89 ir C-37/90, Rink. p. I-203, 35 punktą ir 29 punkte minėto Sprendimo *Idromacchine ir kt. prieš Komisiją* 79 punktą bei jame nurodytą teismo praktiką), o nepagrįstai pervestos sumos grąžinimo atveju – po sprendimo dėl panaikinimo priėmimo (36 punkte minėto Sprendimo *Corus UK prieš Komisiją* 50 ir paskesni punktai). Nė vienas iš Komisijos nurodytų argumentų neleidžia netaikyti šios pagrindinės pareigos šiuo atveju, kai, priėmus 2 punkte minėtą 2011 m. balandžio 15 d. sprendimą, kuriuo panaikinamas 2005 m. gegužės 13 d. sprendimas, Komisija ginčijamame sprendime pripažino, kad ji privalo grąžinti IPK pagrindinę nagrinėjamos finansinės paramos sumą. Priešingai, per teismo posėdį, atsakydama į Bendrojo Teismo žodinį klausimą, Komisija pripažino privalanti sumokėti delspinigius, kurie mokėtini nuo 2 punkte minėto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo paskelbimo, ir apie tai buvo pažymėta teismo posėdžio protokole. Esant šioms sąlygoms darytina išvada, kad Komisija kartu su pagrindine mokėtina suma privalėjo mokėti, kaip buvo pripažinta ginčijamame sprendime, delspinigius, kurie šiuo atveju dėl bendro šalių susitarimo šiuo klausimu pradedami skaičiuoti nuo 2 punkte minėto 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo paskelbimo, nepaisant to, kad minėtas sprendimas yra vienintelis nagrinėjamo pagrindinio skolinio įsipareigojimo teisinis pagrindas (žr. šio sprendimo 34 punktą).

42 Be to, IPK pagrįstai nurodo, kad Komisija taip pat privalėjo apskaičiuoti šiuos delspinigius remdamasi pagrindine mokėtina suma, padidinta atsižvelgiant į anksčiau susikaupusias kompensacines palūkanas. Iš tiesų, net jeigu Bendrojo Teismo praktikoje iš principo neleidžiamas kompensacinių palūkanų, susikaupusių prieš paskelbiant sprendimą, kuriuo pripažįstamas skolinio įsipareigojimo egzistavimas, ir delspinigių, pradėtų skaičiuoti po sprendimo paskelbimo, kapitalizavimas, Bendrasis Teismas įpareigoja nustatyti delspinigius, kurie skaičiuojami remiantis pagrindine skolinio įsipareigojimo suma, padidinta anksčiau atsiradusiomis kompensacinėmis palūkanomis, iki visiško sumokėjimo (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėtų sprendimų *Corus UK prieš Komisiją* 64 ir 65 punktus bei *AFCon Management Consultants ir kt. prieš Komisiją* 132 ir 133 punktus). Todėl šiuo požiūriu daromas skirtumas tarp iki teismo sprendimo priėmimo skaičiuojamų kompensacinių palūkanų ir po jo priėmimo skaičiuojamų delspinigių, kuriais atsižvelgiama į visus atsiradusius finansinius nuostolius, įskaitant ir nuostolius dėl infliacijos.

43 Todėl reikia pritarti vienintelio IPK ieškinio pagrindo antrai daliai dėl Komisijos neteisėtai nesumokėtų delspinigių, padidintų 2 punktais, kurie turi būti apskaičiuoti atsižvelgiant į pagrindinę skolinio įsipareigojimo sumą, įskaitant anksčiau susikaupusias kompensacines palūkanas, ir šioje byloje, remiantis bendru šalių susitarimu šiuo klausimu, jie turi būti skaičiuojami nuo 2011 m. balandžio 15 d. sprendimo paskelbimo.

44 Todėl, atsižvelgiant į visas prieš tai išdėstytas aplinkybes, reikia patenkinti ieškinį, nesant būtinybės nuspręsti dėl klausimo, ar Komisija pažeidė SESV 266 straipsnį, ir panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo mokėtinos palūkanos buvo apribotos 158 618,27 euro suma.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

45 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti IPK išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2011 m. spalio 14 d. Komisijos sprendimą [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] tiek, kiek *IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH* mokėtinos palūkanos apribotos 158 618,27 euro suma.**

2. **Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

J. Azizi S. Soldevila Fragoso S. Frimodt Nielsen

Paskelbta 2013 m. balandžio 10 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.